Γράφει ο **Σταύρος Ματίκας**

Το *Μένουμε ενεργοί* ως κεντρικό πολιτικό σύνθημα – συμπύκνωση μιας λογικής ήταν από τα πιο πετυχημένα πράγματα που έκανε η αντικαπιταλιστική αριστερά τα τελευταία πολλά χρόνια. Δεν φτάνει όμως σήμερα, δεν μπορεί να απαντήσει στα νέα ερωτήματα που βάζει η πραγματικότητα.

Πρώτη προτεραιότητα σήμερα είναι η αντίσταση στην κρατική-κυβερνητική διαχείριση του 4ου κύματος της πανδημίας.

Αυτό σημαίνει δύο πράγματα:

1) ένταση των κινητοποιήσεων για ενίσχυση του συστήματος υγείας και απαίτηση μέτρων σε σχολείο -ΜΜΜ- χώρους εργασίας.

2) αντίσταση στο μερικό λοκντάουν, τις διακρίσεις και την υποχρεωτικότητα.

Δεύτερη προτεραιότητα ο αγώνας ενάντια στα οργανωμένα ρεύματα ανορθολογισμού και πολιτική θέση υπέρ του εμβολιασμού (από τη στιγμή που αντικειμενικά μπαίνει ως πολιτικό ζήτημα).

Με βάση τα παραπάνω και αυτές τις προτεραιότητες πρέπει να δούμε κάποια πράγματα.

1) Ο αγώνας για την υγεία δεν μπορεί να αφήνεται στους υγειονομικούς, δεν είναι θέμα αλληλεγγύης αλλά πρώτο και κεντρικό πολιτικό καθήκον και ανάλογες πρέπει να είναι οι πολιτικές πρωτοβουλίες. Δεν έχουμε φάει το γάιδαρο και έχει μείνει η ουρά, ακόμα και σε ένα μήνα ξαφνικά να φύγει η πανδημία το ΕΣΥ έχει εξαντληθεί και έχει μείνει τόσο πίσω που οι συνέπειες είναι μπροστά μας.

2) Ο αγώνας ενάντια στο **μερικό λοκντάουν** δεν είναι μόνο ηθικός ούτε μόνο ζήτημα ελευθεριών και δικαιωμάτων. Είναι και αγώνας ενάντια στην πανδημία, είναι αγώνας ενάντια στο άλλοθι της κυβέρνησης, είναι αγώνας που τελικά μπορεί να χτυπήσει πιο αποτελεσματικό το αντιεμβολιαστικό κίνημα.

3) Από τη στιγμή που το **μερικό λοκντάουν** είναι κεντρική και συνολική απόφαση μπορεί να χτυπηθεί μόνο με αντίστοιχες πολιτικές πρωτοβουλίες. Δεν μπορείς να καλείς σε πράξεις ανυπακοής τους εργαζόμενους, τους καταναλωτές και τους επιχειρηματίες. Είναι πρακτικά αδύνατο να αντισταθείς σε αυτά τα πρόστιμα. Δεν μπορείς πλέον να πιέσεις με εμπάργκο σε όσους επιλέγουν να βάζουν πόρτα. Είναι υποχρεωτικό για όλους. Δεν μπορείς να καλέσεις στη μη χρήση των πιστοποιητικών, είναι σαν να λες ότι αλληλεγγύη σε έναν φυλακισμένο είναι να πας και εσύ φυλακή. Το μόνο που θα είχε κάποιο νόημα εκτός από τον κεντρικό πολιτικό αγώνα θα ήταν ένα κάλεσμα γενικευμένης μείωσης της κατανάλωσης. Να πάμε μόνο για τα βασικά, να πέσει δραματικά η αγορά πριν τα Χριστούγεννα, να φανεί πιο γρήγορα και οι οικονομικές συνέπειες.

4) Για το κίνημα και τις πολιτικές οργανώσεις πρέπει να είμαστε πιο αυστηροί και ξεκάθαροι. Το κίνημα αυτοπροστατεύεται. Στα γραφεία μας, στα στέκια μας, στις πολιτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις μας τηρούμε τα μέτρα που θεωρούμε αναγκαία (αποστάσεις, καθαριότητα, μάσκες, αερισμός κτλ). Δεν υπερασπιζόμαστε και δεν εφαρμόζουμε τις αρλούμπες της κυβέρνησης. Δεν υπάρχει κίνημα μόνο εμβολιασμένων. Δεν βάζουμε πόρτα, δεν ζητάμε πιστοποιητικά και τεστ. Χρησιμοποιούμε εξωτερικούς χώρους και ηλεκτρονικά μέσα. Θα χάσουμε λίγο τη βολή μας, θα κρυώσουμε και λίγο, δεν μπορεί να γίνει αλλιώς. Καταγγέλλουμε καθεστωτικές και αστικές δυνάμεις που επιβάλλουν την πόρτα. Δεν μπορούν να γίνονται εκλογές και συνελεύσεις σωματείων με πιστοποιητικά. Αν δεν μπορούμε να μπλοκάρουμε αυτή τη λογική πρέπει να σκεφτούμε και την ίδια μας τη συμμετοχή.

5) Δεν πρέπει από την άλλη να παρασυρόμαστε σε πρωτοβουλίες που βλέπουν μόνο την πλευρά της **καταστολής** και δεν βάζουν ούτε την **υγεία** ούτε τον **εμβολιασμό.** Το σύνθημα μόνο ο εμβολιασμός είναι κοροϊδία μπορεί να καλύψει ακόμα και ανεμβολίαστους βάζοντας όμως πιο σωστά το ζήτημα.